

TIZENKILENCEDIK FEJEZET - EGY SZEMLÉLTETŐ PÉLDA

Salamon hitehagyásának kezdetei sok, a helyes elvektől látszólag jelentéktelen elhajlásra vezethetőek vissza. A bálványimádó asszonyokkal való kapcsolata korántsem volt az egyedüli oka süllyedésének. Salamon végletességéhez és kényúri elnyomásához vezető főbb okok között ott volt a nagyravágyás is. {2SM 173.1}

Az ősi Izrael idején, amikor Mózes beszámolt a népnek a következő isteni rendelésről: „Készítsenek nékem szent hajlékot, hogy ő közöttök lakozzam” (2Móz 25:8), akkor az izraeliták ennek megfelelő ajándékokkal válaszoltak. „És eljöve mindenki, akit a szíve indíta, és akit lelke hajt vala, és hozának áldozatot az Úrnak” (Móz 35:21). A szenthely megépítésére nagy és költséges előkészületeket kellett tenni. A legfinomabb és legdrágább anyagokra volt szükség, és ezekből is sokra, de az Úr csak szabad akaratból származó adományt fogadott el. „Minden embertől, akit szíve hajt arra, szedjetez nékem ajándékokat” (2Móz 25:2) – hangzott az isteni parancs, melyet Mózes elismételt a népnek. Az Istennek való odaszentalódás és az áldozatkész lelkület voltak az első kívánalmak a Magasságos lakhelyének elkészítésekor. {2SM 173.2}

Hasonló felhívás történt az önfeláldozásra akkor, amikor Dávid Salamonra bízta a templomépítés felelősségét. Dávid feltette a kérdést a megannyi ajándékot elhozó sokaságnak: „Ki hajlandó ma az Úrnak szentelni szolgálatát?” (1Krón 29:5 – King James ford. szerint) Ezt a felhívást szüntelen gondolatukban kellett volna őrizniük azoknak, akik a templom építésével foglalkoztak. {2SM 174.1}

„És monda Mózes az Izrael fiainak: Ímé az Úr név szerint hívta el Bésaléelt ... a Júda nemzetségéből. És betöltötte őt Istennek lelkével, bölcsességgel, értelemmel és tudománnyal minden mesterségben ... Azontúl alkalmatossá tette arra is, hogy tanítson, mind ő, mind Aholiáb ... a Dán nemzetségéből. Betöltötte őket bölcsesség lelkével, hogy tudjanak mindenféle faragó, és kötő, és hímző munkát készíteni ... és takácsmunkát, akik készítenek ilyenféle munkát és kigondolnak mesterműveket” (2Móz 35:30–35). „Elhívá azért Mózes Bésaléelt, és mindazokat a bölcs férfiakat, akiknek elméjébe tudományt adott vala az Úr” (2Móz 36:1). Mennyei eszközök működtek együtt azokkal a munkásokkal, akiket maga Isten választott. {2SM 174.2}

Ezeknek az embereknek a leszármazottai különleges mértékben örökölték az atyáiknak megadatott tudományt. Júda és Dán törzsében voltak olyan emberek, akik különösen jó képességű képzőművészek voltak. Ezek az emberek egy ideig alázatosak és önzetlenek maradtak, de fokozatosan, szinte észrevétlenül, elveszítették Istenbe és igazságába vetett hitüket. Kimagasló tehetségük miatt magasabb bérért kezdtek folyamodni. Néhány esetben kérésüket teljesítették is, de legtöbbször a környező országokban találtak munkát. Az őseik szívét betöltő nemes, önfeláldozó lelkület helyett a nagyravágyás, a mindig többet akarás lelkületét dédelgették. Istentől nyert bölcsességükkel pogány királyoknak szolgáltak, s ezzel megbecstelenítették Teremtőjüket. {2SM 174.3}

Hitetlen munkások alkalmazása

Salamon ezek számára a hitehagyó munkások számára keresett egy vezető mesterembert a Mória hegyén készülő templom építésének irányítására. A király pontos leírást kapott a szent építmény minden egyes részletére vonatkozóan, és hittel Istenre kellett volna tekintenie odaszentalódott munkásokért, akiknek különleges bölcsesség adatott volna a munka pontos végrehajtására. De Salamon szem elől tévesztette az Istenbe vetett hit gyakorlásának lehetőségét. Tirus királyához küldött egy olyan emberért, aki „tud készíteni aranyból, ezüstből, rézből, vasból, bíborból, karmazsinból és kék bíborból; aki tud metszéseket metszeni az én mesterembereimmel együtt, akik Júdában és Jeruzsálemben vannak” (2Krón 2:7). {2SM 175.1}

Válaszul a föníciai király elküldte Húrámot, egy „tudós és értelmes férfit, ... a Dán nemzetségének leányai közül való asszony fiát [és az ő atyja Tirus városából való]” (2Krón 2:13–14). Ez a mesterember, Húrám, anyai ágon annak az Aholiábnak a leszármazottja volt, akinek Isten évszázadokkal azelőtt különleges bölcsességet adott a szenthely megépítésére. Így került Salamon munkásainak élére egy megszentelt ember, aki különleges tudománya miatt nagy fizetséget követelt. {2SM 175.2}

Húrám törekvéseit nem az a vágy vezérelte, hogy Istennek szentelje szolgálatát. E világ Istenét, mammont szolgálta. Létezésének minden szövetét átjárták az önzés elvei, melyek meg is mutatkoztak abban, hogy a

legmagasabb fizetésre törekedett. Ezek a helytelen elvek lassacskán eluralkodtak munkatársain is. Nap mint nap együtt dolgoztak vele, és engedtek annak a vágyuknak, hogy a fizetésüket az övéhez hasonlítsák. Fokozatosan szem elől tévesztették munkájuk szent jellegét, és ehelyett a fizetések közötti különbségen gondolkodtak. Fokról fokra elveszítették önmegtagadó lelkületüket, és pénzéhes törekvéseket dédelgettek. Ennek eredményeként magasabb fizetésért folyamodtak, és azt meg is kapták. {2SM 175.3}

Az a helytelen befolyás, amely ennek a telhetetlen embernek az alkalmazása által lépett működésbe, az Úr szolgálatának minden területét átjárta, és Salamon királysága idején egyre növekedett. A kikövetelt és elvett magas bérek sokaknak lehetőséget adtak a luxusra és a költekező életmódra. Ezeknek a befolyásoknak a messzemenő kihatásaira vezethető vissza az egyik alapvető oka Salamon szörnyű hitehagyásának, aki egykor minden élők legbölcsebbje volt. A király nem volt egyedül hitehagyásával. Tékozlás és romlottság volt látható mindenütt. A gazdagok elnyomták a szegényeket, és az önfeláldozó lelkület majdnem teljesen kiveszett Isten szolgálatából. {2SM 176.1}

Nagyon jelentős lecke van ebben Isten népe számára, de ezt sokan nem akarják elsajátítani. A telhetetlenség, a magasabb munkakörre és fizetésre való törekvés szokványos dolog a világban. Az önmegtagadás és önfeláldozás mármár elfelejtett lelkületét kevesen gyakorolják. Jézus valódi követőjét azonban egyedül ez az egy lelkület mozgósíthatja. A Mester példát adott nekünk arra, hogyan dolgozzunk. Azoknak, akikhez így szólt: „Kövessetek engem, és azt művelem, hogy embereket halásszatok” (Mt 4:19), nem ígért előre meghatározott fizetséget szolgálatukért. Osztoznuk kellett önmegtagadásában és áldozatában. {2SM 176.2}

Azoknak, akik a Mester követőinek vallják magukat, és akik Isten társaiként az Ő szolgálatába állnak, azzal a pontossággal, szaktudással, tapintattal és bölcsességgel kell dolgozniuk, mint amelyet a tökéletesség Istene a földi szenthely építéskor előírt. Most, éppúgy mint akkor és mint a Krisztus földi szolgálatának idején is, az Istennek való odaszentelődést és az áldozatkész lelkületet kellene az elfogadható szolgálat legelső feltételeinek tekinteni. Isten azt akarja, hogy az önzés egyetlen szála se szövődjék bele művébe. {2SM 176.3}

Egy tapasztalat a hetednapos adventisták történelmében

Legyünk óvatosak az Úr intézményeit átható lelkülettel kapcsolatban. Ezek az intézmények önfeláldozás eredményeként jöttek létre. Isten népe önfeláldozó ajándékai és az Ő szolgáinak önzetlen munkája révén épültek fel. A menny kézjegyét kell viselnie mindennek, ami az intézményes szolgálattal kapcsolatos. Buzdítsuk az embereket arra, hogy Isten intézményeit tekintsék szentnek. A munkások alázzák meg szívüket az Úr előtt, elismervén fennhatóságát! Éljenek mindnyájan összhangban az önmegtagadás elveivel. Ha a hű és önfeláldozó munkás – lelki lámpását égve tartva – önzetlenül arra törekszik, hogy az általa szolgált intézmény érdekeit képviselje, értékes tapasztalatra fog szert tenni és el fogja tudni mondani, hogy „az Úr valóban itt van ezen a helyen”. Kiváltságnak fogja tartani, hogy képességeit, szolgálatát, valamint fáradhatatlan figyelmét az Úr intézményében hasznosíthatja. {2SM 176.4}

A harmadik angyal üzenetének első napjaiban az önzetlenség nemes indítékai készítették az intézményeink alapítóit és dolgozóit. Kemény munkájukért nem kaptak többet egy puszta morzsánál, ami alig ért fel egy soványka támogatással. De a szívük betöltetett a szeretet szolgálatával. Teljes szívű bőkezűségük jutalma a Szentlélekkel való kapcsolatukban volt látható. A legnagyobb takarékosággal éltek, hogy munkájuk révén a lehető legtöbb új munkás vethesse az igazság magvait újabb területeken. {2SM 177.1}

De idővel változás történt. Az áldozatkész lelkület alábbhagyott. Néhány intézményünkben némely munkás fizetése túlzottan magasba szökött. Ezek tulajdonosai azt állították, hogy magasabb rendű képességeik miatt megérdemlik a magasabb fizetést. De kitől kapták ezeket a képességeket? Bérük növekedésével telhetetlenségük is egyre nőtt, ami nem más, mint bálványimádás, és a lelki élet biztos zuhanása. Nagy gonoszságok lopakodtak közénk, melyek megbecstelenítették Istent. Az egyre magasabb fizetés követelésének szemtanúiban felébredt a kétség és hitetlenség kovásza. A gonoszság kovászához hasonlóan ható idegen elvek a hívők közösségének majdnem teljes egészét átjárták. Sokan elfordultak az önmegtagadástól, és nem kevesen voltak olyanok, akik visszatartották tizedüket és adományukat. {2SM 177.2}

A gondviselő Isten reformot hirdetett szent művében, amelynek a szívben kellett elkezdődnie, majd kívülről is

megmutatkoznia. Eltanácsolták azokat, akik továbbra is feljebbvalónak tartották szolgálatukat. Mások elfogadták a hozzájuk intézett üzenetet, teljes szívvel Istenhez fordultak és meggyűlöltek telhetetlen lelkiületüket. Amennyire lehetett, jó példát akartak mutatni a népnek, és önként lejjebb vitték a fizetésüket. Felismerték, hogy nem kevesebb, mint a szív és elme teljes átalakulása mentheti meg őket attól, hogy valamely mesteri kísértés lesöpörje őket lábukról. {2SM 177.3}

A gyülekezeti munka fenyegetettsége

Isten műve sokrétű kiterjedésének ellenére is egységes, és annak minden ágazatát ugyanazok az elvek vezéreltik. Ugyanannak a lelkiületnek kell megnyilvánulnia minden területen. A műnek a misszió munka pecsétjét kell hordoznia. Minden osztálynak kapcsolata van a misszió minden egyes területével. Az egyik osztályra jellemző lelkiület érezteti magát a terület egészén. Ha a munkások egy része nagy fizetést kap, akkor a mű különböző ágazataiban lesznek mások is, akik magasabb fizetést fognak kérni, s így az önfeláldozó lelkiület lassanként feledésbe merül. Más intézmények és területek is helyt adnak ugyanannak a lelkiületnek, és az Úr megvonja tőlük támogatását, hiszen az önzést soha nem hagyhatja jóvá. Ekként haladva hatalmas munkánknek meg kellene szakadnia, mert a mű kizárólag folytonos áldozathozatal útján vihető tovább{2SM 178.1}

Isten megpróbálja minden lélek hitét. Krisztus végtelen áron vásárolt meg bennünket. Noha gazdag volt, szegénnyé lett értünk, hogy szegénysége által örök gazdagság részeseivé váljunk. Minden képességünket és értelmünket az Úrtól kaptuk kölcsön, hogy felhasználjuk azokat művében. Kiváltságunk, hogy Krisztussal együtt osztozzunk áldozatában. {2SM 178.2}